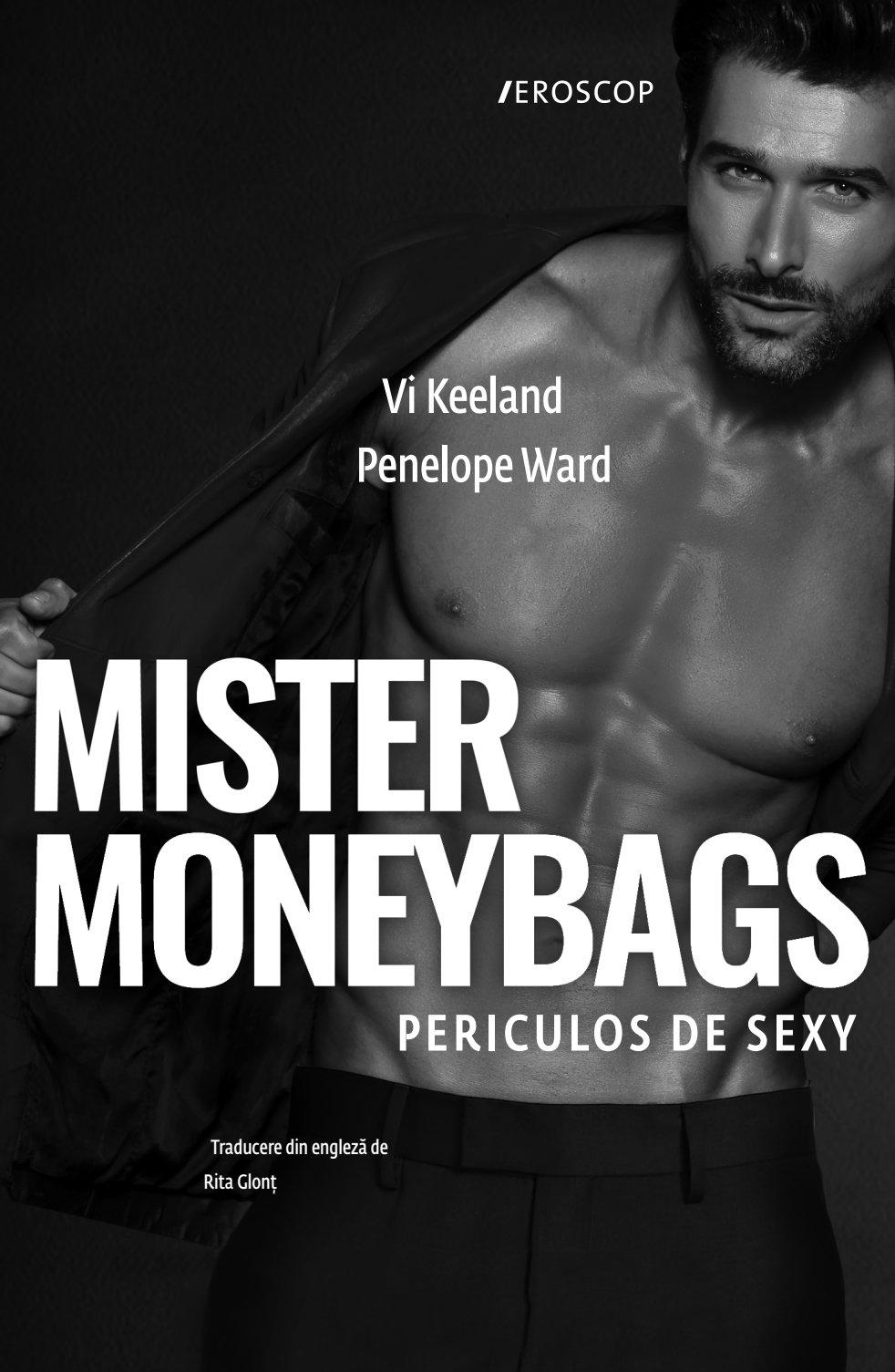

/EROS COP

Vi Keeland
Penelope Ward

MISTER MONEYBAGS

PERICULOS DE SEXY

Traducere din engleză de
Rita Glonț

Editori:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Diana Trăncuță

Design copertă: Letitia Hasser, r.b.a. designs

Model copertă: Richeli Murari

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Răzvan Nasea

Corectură:

Cristina Niță
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KEELAND, VI

Mister Moneybags. Periculos de sexy /

Vi Keeland & Penelope Ward ; trad. din engleză de Rita Glonț. -

București : Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0630-1

I. Ward, Penelope

II. Glonț, Rita (trad.)

821.111

Titlul original: Mister Moneybags

Autori: Vi Keeland și Penelope Ward

Copyright © 2016 by Vi Keeland and Penelope Ward

The moral rights of the authors have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2019

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul 1

Bianca

Se pare că businessul nenorocitului o să se întindă pe întregul etaj.

Am apăsat pe butonul liftului și am terminat de scris în telefon lista de întrebări făcută ca naiba pentru interviu. Silvia, editoarea mea, nu avea să fie foarte fericită, mai ales că trebuia să i le dau în urmă cu două zile. Acum n-ar mai fi avut timp de modificări. *Trăia* pentru a sugera modificări.

Întârzasem deja cinci minute la întâlnire și nenorocitul de lift de-abia se mișca. După ce am lovit butonul cu numărul 34 de câteva ori, mi-am spus că o să urc pe scări data viitoare. Dar pe cine mințeam? Cu pantofii ăia? În fusta aia strâmtă? A fost un miracol și că am reușit să ajung lângă trotuar după ce m-a lăsat taxiul în față.

Am oftat zgomotos. *Chiar ne mișcăm?* Clar era cel mai încet lift cu care urcasem vreodată. Frustrată, și poate și un pic anxioasă pentru că voiam să termin odată cu interviul, am mai încercat o dată butonul liftului. Am apăsat din nou, văitându-mă:

— Hai odată! Că deja am întârziat ca naiba.

Am răsuflat ușurată când am simțit că a început să prindă un pic de viteză, dar apoi s-a zdruncinat, oprindu-se brusc în beznă.

— E, uite, acum ai stricat porcăria asta de lift, s-a auzit din spatele meu o voce groasă.

Am tresărit speriată, jonglând cu telefonul în mână, ceea ce l-a făcut să cadă. După zgomotul pe care l-a scos când s-a ciocnit de podea, mi-am dat seama că se spărsese.

— Rahat! Uite ce mi-ai făcut, am spus aplecându-mă și atingând podeaua, dar fără să reușesc să-l gădesc. Poți măcar să faci niște lumină ca să-l pot găsi?

— Mi-ar face plăcere.

— Mulțumesc, m-am rățoit.

— Dacă aș avea un telefon la mine.

— Glumești? Nu ai telefon la tine? Cine naiba mai iese din casă fără telefon?

— Poate ar trebui să încerci și tu. Dacă nu ai fi așa obsedată de el, poate nu am fi acum în situația asta neplăcută.

M-am ridicat și mi-am pus mâinile în șolduri:

— Cum așa?

— Păi, erai așa ocupată să tastezi că nici n-ai observat că mai e cineva cu tine în lift.

— Așa. Și?

— Dacă m-ai fi văzut, n-ai fi sărit ca arșă când m-ai auzit, deci nu ți-ai fi spart telefonul. Astfel, am fi avut lumină și ai fi putut vedea butoanele liftului suficient cât să mai apeși de douăzeci, treizeci de ori. Sigur asta ne-ar fi ajutat.

L-am simțit mișcându-se în spatele meu.

— Ce faci?

Când a răspuns, mi-am dat seama că vocea lui venea din altă parte, de undeva de jos, din stânga mea.

— Stau pe jos și-ți caut telefonul.

Era într-adevăr foarte întuneric. Nu vedeam nimic, dar am simțit în aer o mișcare și mi-am dat seama că se ridicase.

— Întinde mâna.

— O să-mi pui telefonul în ea, da?

— Nu, mi-am dat jos pantalonii și o să-mi pun penisul în ea.

Dumnezeule, chiar ești o nesuferită, nu-i așa?

Gândindu-mă că nu mă vede, am zâmbit și am întins mâna.

— Hai, dă-mi telefonul.

O mână s-a întins pe lângă a mea și a ținut-o, în timp ce cealaltă mi-a pus telefonul în palmă și a închis-o.

— Ai un zâmbet frumos. Ar trebui să zâmbești mai des.

— Este beznă aici. De unde știi că am un zâmbet frumos?

— Pot să-ți văd dinții.

Mi-a dat drumul la mână și deodată am simțit că mă apucă un atac de panică. *Rahat! Nu aici. Nu acum.* L-am apucat din nou de mână înainte să se îndepărteze de tot.

— Îmi pare rău... îmi e... poți să mă ții de mână un minut?

A făcut ce l-am rugat fără să mă întrebe nimic. Ciudat, a stat acolo și m-a ținut de mână, strângând-o de câteva ori, ca și cum știa că am nevoie de încurajări. După un timp, am simțit valul de frică trecând și am slăbit strânsoarea degetelor.

— Poți să-mi dai drumul acum. Îmi pare rău. Am avut un mic atac de panică.

— A trecut?

— Vin deodată și apoi dispar. Cu cât vom petrece mai mult timp aici, cu atât sunt șanse mai mari să mă panichez din nou. Vorbește cu mine. Asta îmi distrage atenția.

— OK. Cum te cheamă?

Nevoia de a țipa era copleșitoare.

— Aaaaaaaaaaaaaaa!

— Ce dracu a fost asta? a mârâit el.

Am urlat și mai tare.

— De ce faci asta?

Fără să-i răspund la întrebare, am găfâit și am spus:

— Ah, m-am simțit bine.

— M-ai speriat ca naiba.

— Scuze. Este o tactică pe care o aplic pentru a scăpa de panică, să urlu din toți rărunchii.

— Asta-i cea mai bună tactică a ta?

— Am mai multe. Una dintre ele e să-mi masez biluțele.

— Pardon?

— Am biluțe. Chiar mă ajută să le masez.

— *Biluțele...* tale? Mie mi-ai părut o femeie al naibii de bine făcută, cel puțin din spate.

— Sunt biluțe Baoding de metal, pentru meditație. Le rostogolesc în palmă. Mă ajută să mă calmez.

Am început să caut frenetic în poșetă.

— Ce e cu agitația asta? m-a întrebat.

— Încerc să le găsesc. Sunt pe undeva prin poșetă.

Nu reușeam să le găsesc ușor fără lumină.

— Rahat! Unde sunt?

A chicotit.

— Am niște biluțe pe care le-ai putea masa, dacă simți nevoia.

— Ești dezgustător! Ține-ți biluțele și nevoia departe de mine, te rog.

— Oh, haide. N-am vorbit serios. Relaxează-te. Tu ești cea care a adus vorba despre biluțele de masaj. Suntem blocați într-un lift întu-necat. Încercam să fac o glumă, ce dracului.

— OK. Aici erau, am spus, reușind într-un final să-mi găsesc biluțele Baoding.

Am tras aer adânc în piept și am început să le rotesc în mână, concentrându-mă pe sunetul de metal pe care îl făceau când se atingeau.

— Zdrăngăne. Ce drăguț, a spus sarcastic. Ce faci mai exact cu ele?

— Le rotesc.

— Asta chiar te ajută?

— Da.

După câteva minute, m-am întors spre el.

— Deschide mâna.

I-am pus biluțele în palmă.

— Ține-le separate cu ajutorul arătătorului.

Când mi-am dat seama că folosește degetul greșit, i-am spus:

— Degetul arătător, nu mijlociu.

— O, mai bine. Degetul mijlociu trebuie să fie odihnit. Voi avea nevoie să îl țin ridicat în cazul în care nu pornește liftul ăsta mai repede.

— Nu iei treaba asta în serios. Dă-mi-le înapoi.

I le-am luat din mână.

— Odată am fost la o întâlnire cu o femeie care s-a aplecat peste masă și mi-a zis că avea niște biluțe de metal înfipite în... știi tu ce.

— Biluțe Ben Wa.

— A. Deci știi de ele.

— Da.

— Ia uite unde era experta în biluțe. Ai folosit vreodată Ben Wa?

— Nu. Nu am nevoie de biluțe ca să am un orgasm.

— Chiar așa?

Nu am văzut, dar am simțit că zâmbește.

— OK, conversația asta devine ciudată, am zis, dând din cap dezaprobat.

— De-abia *acum* devine ciudată? Cred că situația asta a devenit ciudată când mi-ai spart timpanele.

Toată situația era de-a dreptul ridicolă. Deodată m-a bufnit râsul. Biluțele de metal mi-au alunecat din mână, rostogolindu-se pe podeaua liftului.

— Ți-ai scăpat biluțele.

Felul serios în care a spus-o m-a făcut să râd și mai tare. A început și el, și oficial râdeam amândoi isteric. Împrejurarea ne făcea pe amândoi să ne purtăm ca doi nebuni. Până la urmă ne-am așezat pe jos, sprijinindu-ne cu spatele de pereții liftului. S-au lăsat câteva momente de tăcere. Mi-am dat seama că mirosea al naibii de bine. Era un amestec de parfum și miros bărbătesc, al lui. M-am întrebat

dacă era măcar atrăgător. Trebuia să recunosc, cel puțin vocea era sexy ca naiba. Într-un final, l-am întrebat:

— Cum arăți?

— Vei afla destul de curând.

— Încerc doar să fac conversație.

I-am simțit cuvintele vibrând lângă mine când s-a aplecat.

— Cum crezi că arăt?

Vocea lui chiar era excitantă. Mi-am dres glasul.

— Ai o voce foarte frumoasă, foarte matură. Mi te imaginez ca un om matur, distins. Poate arăți ca James Brolin.

— Accept asta.

— Dar tu cum crezi că arăt eu? am întrebat.

— Păi, te-am văzut din spate. Tot ce știu e că ai un fund fantastic, dar mai ai și dinți frumoși, ținând cont că, practic, strălucesc în întuneric.

Am început să respir greu. Probabil că simțise că devenisem din nou agitată, pentru că m-a dojenit:

— Dacă ai de gând să urli iar ca o hienă, ai putea măcar să strigi după ajutor. Folosește constructiv rahatul ăla de tehnică.

M-am ridicat brusc și am început să lovesc în ușile liftului.

— Ajutor! Ajutor!

Strigătele mele au fost în zadar.

— OK. Poți să te oprești acum.

Când m-am așezat din nou lângă el pe podea, am simțit un alt val de panică. Era foarte greu să lupt împotriva acestor sentimente fără nicio distragere vizuală. Nu mă confruntasem niciodată cu panica într-un întuneric total.

— Poți să mă ții de mână iar?

— Sigur, a spus simplu, luându-mi mâna strâns într-a lui.

Fără stimuli vizuali, m-am concentrat pe celelalte simțuri, în principal către miros și atingere. Savurând senzația de a-i simți mâna caldă și mare și respirându-i parfumul, am închis ochii și am încercat să mă calmez.

Deodată a sărit în picioare și mi-a dat drumul la mână.

— Lumină!

Când am deschis ochii, am văzut că se aprinsese lumina în lift.

— Lumină! am țipat.

Când m-am întors instinctiv să-l îmbrățișez, m-am oprit brusc și inima aproape că mi-a stat în loc. L-am observat pentru câteva secunde. Tipul era mult mai frumos decât mi-aș fi putut imagina vreodată — până la punctul în care acum mi-era dureros de rușine de tot ce se întâmplase în întuneric. Nu semăna deloc cu James Brolin. Era mai tânăr, mai atrăgător, mai rebel. Cred că avea în jur de 30 de ani. Colegul meu de lift avea părul de culoarea cernelii negre, lung pe lângă urechi și ascuns sub o șapcă de baseball întoarsă invers. Ochii îi erau de un albastru rece pătrunzător, era bărbierit nici mai mult, nici mai puțin decât ar fi trebuit, iar maxilarul îi era superb definit.

Nu îmi găseam cuvintele.

— Bună, am spus simplu, ca și cum ar fi fost prima dată când ne întâlneam.

El a zâmbit periculos de sexy și mi-a făcut cu ochiul.

— Bună.

Capitolul 2

Dex

Oau. Micuța mea jucătoare cu biluțe era chiar o vulpiță.

O văzusem doar din spate înainte să se stingă lumina. Acum mă uitam fix în ochii ei căprui mari și frumoși, simțind că problema tehnică a liftului nu fusese un lucru rău totuși. Și-a dres glasul.

— Lumina și-a revenit, dar tot suntem blocați.

Am apăsat pe câteva butoane.

— Așa pare, dar măcar ne îndreptăm în direcția corectă. Pun pariu că o să se miște imediat chestia asta.

Și prin chestia asta, nu mă refer la penisul meu, deși aș fi putut jura că l-am simțit zvâcnind când și-a lins buzele frumoase și pline.

Fă din nou asta.

Căcat.

Este frumoasă.

O urmăream cu privirea de-a lungul corpului, în jos și apoi în sus din nou, înnebunit după cum nasturii mici ai bluzei sale conservatoare formau un drum către gâtul ei delicat. Nu m-ar fi deranjat să ling pielea aia.

Poate aș fi ispitit-o să se distreze cu mine.

— Unde mergi după ce ieșim de aici? am întrebat.

— La etajul 33, a spus.

Ce? Ce caută ea la etajul meu? Știu că nu lucrează pentru mine.

Mi-aș fi amintit fața aia, ochii ăia.

— Ce treabă ai acolo?

— De fapt, voi avea plăcerea să îl interviewez chiar pe... Mister Moneybags¹.

Mi s-a făcut rău.

Ahhhh.

Ăsta nu-i un semn bun pentru mine.

Am înghițit în sec, apoi am lăsat capul într-o parte și am făcut pe prostul.

— Cine?

— Pe evazivul Dexter Truitt. Este CEO-ul companiei Montague Enterprises. Au tot etajul de sus.

Încercând să nu par ca și cum eram pe cale să mă pierd cu firea, am întrebat-o:

— De ce îi spui Mister Moneybags?

— Mi-l imaginez ca fiind un nemernic ursuz, ahtiat după bani, așa că pare un nume potrivit. Desigur, nu îl cunosc însă.

— Și atunci de ce crezi asta despre el?

— Am motivele mele.

— Poate nu ar trebui să presupui tot ce e mai rău despre cineva până nu ajungi să-l cunoști.

Chiar dacă știam răspunsul, nu m-am putut abține:

— Și până la urmă de ce îl interviewezi?

— Lucrez pentru o revistă de business, *Finance Times*. Am fost desemnată să mă ocup de o exclusivitate pe care am obținut-o. Este un fel de primă ieșire în public a lui Truitt. Mereu a fost foarte reținut după ce a preluat compania de la tatăl lui, nu a vrut să fie fotografiat

¹ În engl., *moneybags* = o persoană foarte bogată. (N.t.)

sau să dea interviuri. Abilitatea lui de a fi un mister a fost aproape impecabilă. Când am aflat că nouă ne va da primul lui interviu, m-am oferit voluntar.

— Păi de ce? Adică, dacă nu îl plăci pe tip...

— Cred că va fi amuzant să-l pun la punct.

— Nu-mi pari genul de persoană care de obicei îi face pe oameni să transpire de frică, mai ales dacă luăm în considerare atacurile tale de panică.

— Ei, crede-mă când îți spun că o să mă adun pentru interviul ăsta. Nu las oportunitatea asta să-mi scape.

— Știi că nu ar trebui să judeci o carte după copertă, nu? Deja te-ai hotărât că tipul ăsta este un nemernic și nici măcar nu l-ai cunoscut. Doar pentru că cineva este bogat și puternic, nu înseamnă că e o persoană rea.

— Nu este vorba despre asta.

— Atunci despre ce?

— Hai să spunem că m-am documentat pentru interviul ăsta și am informații verificate că tipul chiar este un nemernic. E prea mult de discutat acum.

Căcat. Inima începuse să-mi bată foarte tare. Trebuia să aflu de ce avea astfel de idei preconcepute despre mine. Sigur n-ar fi putut să-și dea seama că eu eram Dexter Truitt, având în vedere cum eram îmbrăcat după ce fusesem la sală. Arătam ca un nenorocit de curier pe bicicletă, nu drept CEO-ul unui imperiu de milioane de dolari. Biroul meu avea propriul duș și un vestiar și plănuisem să mă schimb imediat ce ajungeam la etaj. Bănuiesc că aș fi întârziat la interviu.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Bianca.

— Bianca și mai cum?

— Bianca George.

Ăsta era numele jurnalistei cu care trebuia să mă întâlnesc.

— Încântat de cunoștință, Bianca.

— Și tu ești?

Care să fi fost numele meu?

Să îi spun că interviul cu Mister Moneybags începuse de fapt când se urcase în lift sau să intru în joc și să fiu în continuare tipul cu picioarele pe pământ către care se deschisese deja? A doua variantă suna de o groază de ori mai amuzantă. *Numele meu. Numele meu.* M-am uitat în jos către o scrisoare pe care o ridicasem după sală în dimineața aia. Era pe jos, exact lângă biluțele de metal. Plic. Marcă de plicuri. Mead. *Reed.* M-am uitat la ușile liftului. The Doors. Jim Morrison. Jim. James. *Jay. Reed. Jay Reed.*

— Jay Reed.

— Încântată de cunoștință, Jay.

— La fel, Bianca.

O voce s-a auzit la interfon:

— Sunt Chuck Sansone de la întreținerea clădirii. Este cineva acolo?

— Da, a răspuns Bianca, suntem aici, suntem blocați!

— Am vrut doar să vă spun că vă scoatem imediat. Nu sunteți în pericol. Avem o echipă care lucrează acum la asta.

A părut extrem de ușurată când a țipat:

— Mulțumim. Mulțumim mult! Vă rog să ne țineți la curent.

— Vă ținem.

Eu, pe de altă parte, nu voiam decât să stau în spațiul ăsta închis cu ea. Trebuia să aflu de ce mă ura, dar unei părți din mine îi și plăcea să joace rolul lui Jay, un tip obișnuit despre care nu avea nicio părere preconcepută, de rahat.

— Și cu ce te ocupi, Jay?

M-am gândit la un singur lucru, ținând cont de îmbrăcămintea mea.

— Dețin propria mea firmă de curierat pe bicicletă. Merg la etajul 26.

— Asta explică pachetul.

— Sunt bine dotat, nu?

Ea a roșit un pic.

— Nu. Vorbeam de plic.

Mi-a plăcut că, în sfârșit, îmi înțelegea simțul umorului.

— Știu. Mă jucam cu căpșorul tău draguț din nou.

Bianca încă roșea. Luminile pornite păreau să fi schimbat regulile jocului. Era clar atrasă de mine. Câteodată, îți dai seama pur și simplu. Când m-a prins uitându-mă la ea, a clipit și a privit în jos.

O, da. Sigur aveam un efect asupra ei.

— Cum ai ajuns în domeniul ăsta? Să iei interviuri oamenilor pe care-i urăști?

— Ei bine, am lucrat ca agent pe Wall Street.

— Și cum te duce asta spre jurnalism?

— Nu te duce. Mai degrabă te aduce în pragul unei căderi nervoase care te duce spre jurnalism. Mă gândesc că, lucrând pentru o revistă de business, măcar îmi folosesc diploma cumva.

— Cât crezi că va dura interviul?

— Având în vedere că deja am întârziat, cine știe ce se va întâmpla.

— Sunt sigur că va înțelege, în contextul ăsta.

— Aș putea să mă gândesc că știa că vin sus și a aranjat defecțiunea asta. Poate i s-a făcut frică de primul lui interviu.

— Cred că mergi cam departe. Nu crezi că mai degrabă ar fi sunat să contramandeze în loc să se joace cu liftul? Cred că ești un pic paranoică, Georgy Girl², dar spre norocul tău, cred că am leacul pentru asta.

— Implică folosirea pachetului tău?

Mi-am dat capul pe spate râzând:

— Nu implică nici pachetul meu și nici biluțele tale.

— Care este leacul pentru paranoia mea?

— Crogoși.

2 Referire la titlul unui film britanic apărut în 1966, bazat pe romanul cu același nume al lui Margaret Foster. Filmul spune povestea unei femei tinere și naive de care se îndrăgostesc doi bărbați. (N.t.)

— Cro... ce?

— Crogoși, am râs. Sunt jumătate gogoși, jumătate croissante.

— Ah, cred că le-am văzut la știri, sunt cele de la brutăria de pe Street Spring?

— Da. Sunt al naibii de bune. Vrei să mergem să mâncăm câteva la micul dejun, după interviul tău?

Bianca a dat din cap.

— Mi-ar plăcea.

Da, la naiba.

A adăugat însă:

— Dacă vom ieși vreodată de aici.

Aproape în același timp, podeaua s-a clătinat puțin, apoi s-a auzit la interfon omul de la întreținere care ne-a anunțat că se repara liftul.

Am apăsat pe butoanele liftului și, ce să vezi, am început să ne mișcăm. Era o senzație dulce-amară. Când am ajuns la destinația mea fictivă, am blocat ușile liftului stând între ele.

— Cum dau de tine când termini?

Bianca a mijit ochii la mine.

— Și până la urmă de ce nu ai un telefon la tine?

— Poveste lungă. Poate când îmi vei spune mizerii despre Mister Moneybags, îți voi spune de ce nu am un telefon.

Adevărul era că îmi lăsasem ca prostul telefonul la Caroline, noaptea trecută. Nu aveam de gând să-i spun Biancăi că îmi uitasem telefonul în apartamentul vechii mele prietene cu beneficii.

— Ne întâlnim în fața, i-am spus.

— De unde știi când termin?

— Te voi aștepta.

— Ești sigur?

— Da. Răsfoiesc revistele din standul de acolo. Poate că o să văd ce are Bianca George de spus în ultimul număr din *Finance Times*, i-am spus, făcându-i cu ochiul.

— OK, a spus zâmbind. Ne vedem curând.